

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ, RENOTSKÉ A MEDLOVSKÉ FARNOSTI

Leden 2015 Ročník 11 Číslo 1

Myšlenky na měsíc leden

DANIEL ANGE

PRAMEN RADOSTI

Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2012

1. Křesťanství není snadné, ale je radostné. Je totiž založeno na nekonečné radosti Boží.
2. Život vítězí pouze tam, kde je radost.
3. Bůh je radost a svatost spočívá v přebývání ve stálé radosti.
4. Krása radosti je stejně důležitá jako krása lásky.
5. Bůh nemůže jinak než milovat. A nemůže jinak než z této lásky čerpat radost.
6. Velkou mocí bylo vše stvořeno z ničeho, s velkou moudrostí bylo vše stvořeno krásné, s velkou laskavostí bylo vše stvořeno užitečné.
7. Abychom získali radostný dar Ducha svatého, je nezbytné milovat církev.
8. Člověk je skutečným člověkem jen díky radosti, stejně jako potok je potokem jen díky prameni.
9. Neodkládejte odhodlání vydat se po cestě svatosti, až budete starší!
10. V jednom úsměvu je víc kilowattů než ve všech elektrických proudech světa (a navíc zadarmo).
11. Když člověk dosáhne pokoje, může vylévat na ostatní světlo, které osvětluje jeho ducha.
12. Radost se nedá zadržet, nedá se žárlivě strážet. Nemůže než se rozdávat, rozlévat, stejně jako světlo nemůže jinak než zářit.
13. Když se radost nesdílí, postupně vyschne a zmizí. Buďte apoštoly radosti!

14. Neusiluj než o věci, kterými uděláš radost Bohu.
15. Skutečná radost je výhra, které nedosáhneme bez dlouhodobého a těžkého boje. Tajemství vítězství vlastní Kristus.
16. Budte odleskem Božího světla na zemi!
17. Nestanete se zítra dospělými, kteří jsou šťastní, pokud nebudete dnes dětmi, které si, jak vyrůstají, dokážou uchovat tajemství radosti.
18. Boží radost nám byla dána do vínku při křtu, ale musíme si ji pomalu osvojovat. Po celou dobu svého života.
19. Abych mohl svůj život prožít v Duchu svatém, musím ho znát, objevit ho, milovat ho. Jak bychom mohli žít s někým, koho nemilujeme.
20. Snadněji se světlo stane tmou, než aby skutečný křesťan přestal zářit.
21. Ticho a modlitba nám dávají Boží odpověď na tolik starostí dneška.
22. Bůh chce štěstí každého člověka. Osvobozuje svůj lid a shromažďuje ho v radosti. Křesťanský život je povoláním k opravdovému slavení.
23. Je-li prvním darem Ducha svatého láska, pak z toho logicky vyplývá, že žít v Duchu svatém znamená prostě žít v lásce.
24. Je potřeba pořádné dávky svatosti, abychom dělali všechny věci z lásky.
25. Pokud pokání není radostným pokáním, čistota radostnou čistotou, chudoba radostnou chudobou, poslušnost radostnou poslušností, modlitba radostnou modlitbou, pak už to nejsou křesťanské hodnoty.
26. Bůh je tichý. Utišuje vše. Pokojně na něj hledět přináší pokoj do duše.
27. Duch svatý spočine jen v radostném srdci. Pouze když přinesete své dary s radostí a když žádná znepokojivá myšlenka nezkalí vaši radost.
28. Svatost znamená z lásky žít obyčejné věci s Bohem, pro Boha.
29. Napájej se po celý život z pramene Trojice, aby ses díky tomuto prameni stal naplněnou nádobou, jež přetéká, a nikoliv řečištěm, které se nešetně vyprázdní.
30. Je třeba se stále namáhat, po celý náš život až do smrti, pro budoucí štěstí, pro sjednocení se s Bohem.
31. Jestli chcete být krásní, milujte.

*Myšlenky byly sestaveny na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži
ve spolupráci s Pastoračním domem Velehrad v Itálii.*

Národní eucharistický kongres 2015

Chybí nám „koinonia“, moc nám chybí...

**Národní
eucharistický
kongres 2015**

„... ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal“ (J 17,21). Jednota mezi námi je pro Ježíše podmínkou toho, aby svět mohl uvěřit! Jednota tedy není něčím „navíc“, co by mohlo, ale i nemuselo být. Je misijní podmínkou! Není to ale jednoduše vzájemná

sympatie lidí, které možná spojuje obdobný pohled na svět nebo vyznávání podobných hodnot. Naše jednota je především dar, je účastí na jednotě, která je vztahem mezi Synem a Otcem, která je vztahem lásky tak silným, že se v Duchu Svatém stává božskou Osobou. Jednota je dar. Už si opět můžeme oddychnout: v křesťanství už to tak bývá, že úkolu předchází dar, že odpovědnosti předchází milost, že mé odpovědi předchází povolání, že Bůh je prostě vždycky první, je přede mnou, a tak tím, co musím udělat nejprve, je to, že nemusím dělat nic...! Prostě se musím otevřít působení Boží milosti a s prázdnýma nataženýma rukama přijmout dar. A privilegovaným pramenem daru jednoty je Eucharistie, Tělo Kristovo.

Svatý Pavel měl v Prvním listě Korintánům nádhernou intuici. Věděl, že jsou Korintáné rozdrobeni, věděl, že se liší svým společenským postavením, charakterem, původem... prostě jako my dnes. A věděl, že je tyto odlišnosti přivádějí do sporů a hádek (srov. např. 1 K 1,12–13; 3,3–4; 6,1). A tak jim říká: „Kalich požehnání, který žehnáme – není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme – není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě“ (1 K 10,16–17). „Člověk je tím, co jí,“ říkal Ludwig Feuerbach, a i když tímto svým výrokem chtěl jako zastávce materialismu a ateismu říct, že člověk je jen tělo a jeho jedinou hybnou silou je sobectví a že náboženství je pak výplodem lidského egoismu, pomáhá nám vlastně pochopit a uchopit tajemství eucharistie a jednoty. Stáváme se tím, co jíme: Kristovým tělem, jediným Kristovým tělem.

A přesto „těla Kristova“ jsou, pokud to tak mohou vyjádřit, tři... „První tělo Kristovo“ je plodem té neskutečné novinky, kterou křesťanství přineslo, plodem vtělení: Bůh se stal člověkem, tělem! Stal se tělem, které se narodilo z Panny Marie, přes třicet let žilo spolu s námi na této zemi a na konec bylo z lásky k Otci a k člověku ukřižováno. A toto Kristovo tělo se pro nás stalo kouskem chleba, skutečným pokrmem na cestu. Je Kristovým Tělem, které tomu, kdo ho jí, dává život věčný (srov. J 6,54), stalo se Eucharistií, „druhým Kristovým Tělem“. A svatý Pavel říká, že toto Kristovo „druhé“ Tělo, „tento chléb, který lámeme, je κοινωνία (koinonia), účast v Kristově těle“. Ale naše přeložená „účast“ je málo, je opravdu moc málo! Řecké κοινωνία, latinské communio je mnohem víc: je to společenství, je to sdílení, je to podíl, je to sounáležitost, je to jednota. Chybí nám slovo κοινωνία, chybí nám communio..., a snad i proto nám často chybí také to, co ta slova označují. Člověk utváří slova, ale i slova utvářejí nás. Možná bychom tak snadněji zahlédli, že tu proti Feuerbachovu sobectví stojí vztah lásky, který zakouší maminka, když svému miminku říká:

„Já bych tě láskou snědla.“ Takový vztah blízkosti je mezi mnou a Eucharistií, mezi Kristovým Tělem a mým tělem, stávám se tím, co jím. A ty vedle mě, který přijímáš Kristovo Tělo v Eucharistii, se také stáváš tím, co jíš. Svatý Pavel říká: „Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě,“ tedy: i když jsme rozdrobeni, i když se tak často a snadno „drobíme“, přijmeme tento „drobek“ chleba, který nás sjednocuje. Stáváme se tak všichni tím, co jíme: „třetím“ tělem Kristovým, církvi. Církve se rodí z eucharistie.

Asi jsme zapomněli na rozměr jednoty, na rozměr společenství, který je v eucharistii přítomen. A přitom apoštolové dobře věděli, co jejich Mistr ve večeradle dělal, když vzal chléb a lámal... Měli před očima oběť, ke které svým činem Ježíš odkazoval: pokojnou oběť, jedinou oběť, při níž představení jednotlivých rodin, kteří oběť podávali, mohli jíst z jejího masa. Vnitřnosti byly jako vždy spáleny a obětovány Bohu, protože v nich byl život. Část masa připadla knězi a druhá část hlavám rodin, které po hádkách a nedorozuměních na konci roku tuto oběť předkládaly. Ti všichni jedli z jednoho masa, a proto mezi nimi už napříště nemohly být spory. Pokojná oběť: symbol jednoty a společenství! Když tedy Ježíš vzal chléb a řekl: „Vezměte a jezte...“ učedníci dobře věděli, co to znamená! My jsme eucharistii „zredukovali“ na poděkování, ale ona je to v první řadě koivuvia, communio... Chybí nám to slovo, moc nám chybí. Při slavení eucharistie se u nás „chodí k přijímání“, ale jiné národy „dělají communio“, „vytvářejí společenství, jednotu, sounáležitost, sdí

oolení...“! Možná bychom tak i my lépe pochopili, že když nám Ježíš říká: 16 Eucharistie a jednota „To čiňte na mou památku“ (1 K 11,24), tak nemá na mysli jen to, abychom denně nebo alespoň v neděli chodili na mši, ale že máme dělat to, co pro nás udělal on, a on se pro nás rozlámal. Tedy: lámejte se pro sebe tak, jako jsem se já rozlámal pro vás. Možná bychom snadněji pochopili, že se pokaždé, když stojím v řadě na přijímání, tedy „dělám communio“, vytváří to nejhlubší společenství mezi mnou a Kristovým tělem, ve všech jeho významech! Když tedy odpovídám „amen“ a přijímám do svého života Tělo Kristovo, nepřijímám tak jen Ježíše, ale i všechny bratry a sestry, kteří se mnou jeho tělo tvoří. Vstupujeme tedy s tímto darem do světa, stávejme se v každodenním životě „eucharistií“, která sjednocuje to, co je rozdělené, která vytváří vztahy. Vždyť úkolem církve – těla Kristova je přivést svět k jednotě s Bohem, aby byli všichni jedno.

Srdečně blahopřání

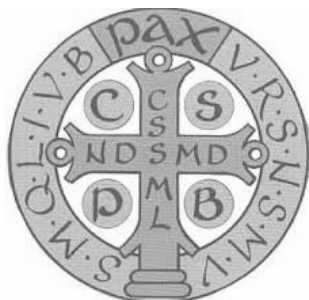
Všem farníkům, kteří v měsíci lednu oslaví své jmeniny a narozeniny, přejeme hojnost Božího požehnání, pevné zdraví, sílu a ochranu Panny Marie.

Mše svatá za všechny lednové oslavence bude sloužena v neděli 18. ledna 2015 v 8.00 hod.

Rok zasvěceného života

Řád svatého Benedikta

Benediktinská komunita je společenství bratří nebo sester, kteří společně hledají Boha, žijí s Ním a pro Něj. Oporou je jim v tom řehole sv. Benedikta, sepsána v 6. století, soubor pravidel (z lat. regula = pravítko, měřítko, pravidlo, uspořádání) řídících klášterní život.

Život klášterního společenství je podle Benediktovy Řehole rytmizován liturgií a prací (odtud známé heslo "ora et labora"), přičemž obojí Benedikt charakterizuje jako službu Bohu. Řehole nestanovuje konkrétní "poslání" kláštera. Pracovní činnosti, kterým se řeholníci a řeholnice věnují, byly a jsou různé, v závislosti na konkrétních podmínkách, v nichž komunita žije. Co však Benedikt ve své Řeholi určil, je smysl a cíl modlitby i práce - "aby byl ve všem oslavován Bůh" (srov. RB 57,9).

Mnišství v pojetí Benedikta z Nursie je v první řadě životem ve společenství bratří nebo sester "pod řeholí a opatem" (srov. RB 1,2).

Benediktova řehole je souborem duchovních poučení (kapitoly 1-7), jejichž cílem je vést život komunity mnichů nebo mnišek podle evangelia. Proto je na prvním místě "řeholí" samo Písmo svaté - Bible. Klášterní řehole pak aktualizuje Písmo pro konkrétní podmínky každodenního života v klášteře.

Z priority Bible vyplývá druhý význam: řeholí je míněn celkový křesťanský přístup k životu, vyplývající z Božích přikázání. Inspirace evangelia dostává přesnější a závazné obrysy jednotlivými předpisy, nutnými pro různé aspekty společného života.

"Život pod řeholí a opatem" dále rozšiřuje význam slova řehole - jako "pravidlo společného života" působí nejprve ústně předávaná a vyučovaná tradice mnišství i jednotlivého kláštera, pravidlo, které opat dává komunitě svěřené jeho vedení. Aktuální orientace a nařízení v konkrétních podmínkách a situacích činí z opata "živou řeholí" jeho kláštera. Ve spojitosti se společným životem je tudíž také stejně důležitý jako slovo nebo text i osobní příklad života toho člověka, který nauku řehole předává a interpretuje - odtud Benediktův důraz na osobní kvality opata i dalších představených (srov. např. RB 2; 21; 31; 62; 65).

Charakteristické prvky benediktinského způsobu života

Liturgie: společná a osobní modlitba, lectio divina a eucharistie

Výzva apoštola Pavla "Bez přestání se modlete" (1 Sol 5,17) byla jednou z podnětů, z nichž mnišské hnutí vycházelo. V průběhu prvních křesťanských století zkušenost několika generací křesťanů a křesťanek usilujících o naplnění této výzvy vyústila v poznatek, že především z důvodů praktických je vhodné určit některé denní a noční doby věnované výhradně modlitbě. Také Benedikt, v souladu s touto tradicí, dal společné modlitbě mnichů svého kláštera řád: mniši mají procházet každým dnem za doprovodu modlitby. Ustanovení o společné i osobní modlitbě mnichů jsou velmi podrobná, rozvržená do několika kapitol (srov. RB 8-20 a zmínky v dalších kapitolách).

Praxi lectio divina ("božského čtení", tj. především četby Bible) je věnována kapitola 48, a není náhodné, že současně pojednává o rozvrhu práce: "Zahálka je nepřítel duše. Proto mají být bratři v určité hodiny zaměstnání tělesnou prací, v jiné hodiny zase svatým čtením." (RB 48,1)

Cíle modlitby i práce se v této části řehole sjednocují - jedno i druhé má vést mnicha k životu v Boží přítomnosti.

Zatímco ustanovení o modlitbě a četbě jsou podrobná, o eucharistické bohoslužbě se Benedikt takřka nezmiňuje. Z absence zvláštních ustanovení lze usuzovat, že eucharistie (mše sv.) se v klášterním společenství slavila stejně jako v celé církvi.

Práce

Jak už je zmíněno výše, "život v Bohu" nespočívá jen v modlitbě; oslavou Boha může a má být i každodenní práce. Přestože Benedikt výslovně zmiňuje práci rukodělnou, časem se kláštery staly centry práce intelektuální (skriptoria, knihovny), východiskem misijních aktivit a pastorační činnosti. V naší době je škála pracovních aktivit benediktinských mnichů a mnišek velmi široká - od zemědělství přes správu farností až po provozování středních škol nebo univerzit.

Klauzura a pohostinnost

Slovo klášter pochází z lat. claustrum - ohrazené, uzavřené místo; označuje objekt, kde žije společenství mnichů nebo mnišek. Podle ustanovení Benediktovy řehole má být každý klášter samostatný a soběstačný, vybavený všemi prostředky materiálními i duchovními (zdroj vody, zemědělská půda, mlýn, dílny, kostel, později též knihovna nebo i škola. Když benediktinské kláštery začaly plnit úkoly spojené s misíemi a pastorační a také s uchováváním a šířením kulturních statků, v rámci klášterů byly nadále rozlišovány prostory přístupné osobám nepatřícím ke komunitě a vlastní obydlí komunity a další prostory veřejnosti nepřístupné, tzv. klauzura (z lat. clausura - uzavřený prostor), obytná budova pro členy komunity, resp. část kláštera nepřístupná veřejnosti.

V Benediktově pojetí mezi touto uzavřeností a pohostinností nejde o protiklad, nýbrž o neoddelitelný vztah, jehož praktická úprava slouží k zachování řádu a pokoje. V 53. kapitole řehole detailně ustanovuje, jak mají být hosté v klášteře přijímáni, kdo z bratří a jakým způsobem se má o hosty starat, i to, jak je třeba zajistit, aby příchodí nenarušovali pravidelný rytmus života mnišského společenství. Odlučenost mnišského společenství od okolí kláštera je tedy spíše relativní a "funkcionálně" pojímaná - jejím účelem je napomáhat mnichům nebo mniškám nikoli k uzavření se před "světem", nýbrž k vzdálení se od světských myšlenek, přání a způsobů jednání.

Benediktinský klášter - místo pokoje v nepokojném světě

Vše, co bylo výše uvedeno, směřuje v Benediktově pojetí k tomu, aby opat, další představení a koneckonců všichni členové komunity vytvářeli předpoklady pro pokojný život všech - ten musí vyrůstat z "pokoje srdce" všech členů společenství. Teprve takto utvářenou "pax benedictina" lze poté předávat i těm, kdo do kláštera přicházejí zvenčí. Velký úkol a cíl, který nelze naplnit bez uvědomování si toho, že v základu je nám všem již dána plnost pokoje v Ježíši Kristu - je to dar Boží. Když Benedikt cituje žalm 33 - "Hledej pokoj a usiluj o něj" (RB Prolog 17), ukazuje, jaký podíl může mít život mnišské komunity v boji proti zlu - vyhýbat se "pohoršlivým sporům" (srov. RB 13,12n.), bezpráví, vést ke svornosti a jednotě srdcí. Vládne-li v mnišském společenství vnitřní pokoj, může klášter také navenek zprostředkovat část z poslání univerzální církve - být znamením pokoje mezi všemi lidmi.

Svatý měsíce

Svatý Antonín Veliký, opat ze IV. století

Koptská, syrská i byzantská tradice udávaly 17. leden za den Antonínovy smrti a tím zároveň i jeho nebeských narozenin. V Římě byl jeho svátek stanoven na týž den a zaveden ve XII. století. Od té doby se stal svatý Antonín, zvaný Veliký, jedním z nejpobulárnějších středověkých světců, jak dokazuje neobvyklé množství legend a obrazů.

Svatý Antonín tak získal ráz našeho domácího světce, ale ve skutečnosti se narodil v Egyptě na břehu Nilu, v oblasti jeho středního toku. Prvních dvacet let vedl prostý a nevinný život pod dohledem rodičů a ve společnosti své hodné sestry. Pak ale osiřel a pocítil v nitru povolání ke křesťanské dokonalosti podle slov evangelia: "Jdi, prodej svůj majetek a dej to chudým, a budeš mít poklad v nebi". Antonín skutečně prodal vše co měl, stržené peníze rozdál chudým a něco dal i sestře, která zůstala sama a bez prostředků.

Prvním jeho útočištěm a místem pokání se stala malá cela, po ní prastará egyptská hrobka a posléze opuštěný zámek. Nakonec se stáhl na břeh Rudého moře do nehostinné pouště. Brzy mu začali říkat "Deicolos", tzn. zamilovaný do Boha. A jeho láska dala opravdu podnět k jednomu z nejrozsáhlejších hnutí v prvních křesťanských staletích. Antonín byl skutečně opatem, čili otcem poustevníků, kteří od poloviny III. století ve stále hojnějším počtu utíkali ze světa do samoty v poušti, a to jak v Egyptě, tak i jinde.

Velký alexandrijský patriarcha Athanasius byl nejen jeho obdivovatelem, nýbrž i prvním životopiscem. Nazval ho též "zakladatelem askeze", čili přísného, odříkavého života zasvěceného oběti a pokání. Příklad sv. Antonína přitáhl a podnítil tisíce duší. Když světec umíral, egyptská poušť přímo kvetla svatostí poustevníků, kteří hledali samotu buď v celách nebo v jeskyních a "podobali se - podle slov sv. Athanasia - chrámům, v nichž nebeské chóry ustavičně pěly žalmy".

Sv. Antonín žil v poušti přes osmdesát let. Zemřel v pozeňnaném věku více než sta let roku 356.

Do pouště sice nepronikaly lidské hrozby, ale zato v ní rostla ďáblová pokušení. Satanovy legie se vyřítily proti Božím hlídkám. Obzvláště dotíraly na sv. Antonína, který se těmito pokušeními stal pověstný. Nepřítel se mu zjevoval ve všech možných podobách: andělských, lidských i zvířecích. Antonín vždy zvítězil, ale byla to tvrdě vybojovaná vítězství, takže jednou, po překonání obzvláště silného pokušení, se obrátil k Ježíšovi s otázkou: "A ty, dobrý Ježíši, kde jsi byl? Proč jsi už od začátku neprojevil svou přítomnost, abys mi pomohl?" A Ježíš mu odpověděl: "Já jsem tu byl, ale čekal jsem, abych viděl, jak bojuješ. Nyní však, protože jsi dobře a upřímně bojoval, proslavím tě za to před celým světem".

Je opravdu málo světců, kteří dosáhli takové popularity jako sv. Antonín opat. Vyzývají ho při nemocech, zvláště při epidemické chorobě, které se lidově říká "oheň sv. Antonína" (herpes zoster). Na venkově mu také svěřovali do ochrany dobytek, takže ho někdy malují s růžovým selátkem u nohou, jako symbolem zdraví a blahobytu. Jeho obrazy se dříve zavěšovaly často ve chlévech, aby pozeňnal domácímu zvířectvu.

Co nás čeká v měsíci lednu???

- **4. 1.** – neděle – 18.00 hod. – Uničov – Modlitba chval
- **6. 1.** – úterý – Slavnost Zjevení Páně – mše svaté – 15.30 hod. Medlov
17.00 hod. Uničov
18.30 hod. Renoty
- **7. 1.** – středa - 9.00 hod. – Uničov - návštěva nemocných
- **7. 1.** – středa - 16.30 hod. – mše sv. v DPS Medlov
- **8. 1.** – čtvrtek – Renoty - návštěva nemocných
- **9. 1.** – pátek - 9.00 hod – Medlov - návštěva nemocných
- **9. 1. a 23. 1.** – pátek – Uničov - příprava bířmovanců
- **10. 1.** – sobota – Uničov – 8.30 hod. - Tříkrálová sbírka – žehnání koledníkům
- **11. 1.** – neděle – 15.00 hod. – Medlov – Tříkrálový koncert – účinkuje Smíšený pěvecký sbor Příkazy a žáci ZŠ Medlov
- **16.- 18. 1.** – Rajnochovice - víkend pro bířmovance
- **17. 1.** - sobota - Medlov 8.00 hod. - ministrantská schůzka
- **18. 1.** - Uničov - mše svatá za všechny oslavence v měsíci lednu
- sbírka v Uničově na opravu varhan a v Medlově a Renotech
na potřeby farnosti
- Medlov - mše svatá zvláště určena pro rodiny s dětmi
- **19. 1.** – pondělí – Uničov - po mši svaté „Katechismus pro dospělé aneb vzdělávání se ve víře“ – téma – „Liturgie“
- **23. 1.** – pátek – 15.30 hod. - Uničov - Misijní klubko, schůlička a mše svatá pro rodiny s dětmi
- **24. 1.** - sobota - Uničov - 8.00 hod. - ministrantská schůzka
- **26. 1.** – pondělí – 17.45 hod – Uničov - setkání rodičů dětí, které se budou připravovat k 1. sv. přijímání
- **28. 1.** – středa – 17.15 hod – Medlov - setkání rodičů dětí, které se budou připravovat k 1. sv. přijímání
- **2. 1., 9. 1. 16. 1., 23. 1. a 30. 1.** – Uničov – 20.00 hod. – adorace pro mladé
- **9. 1. a 23. 1.** – Uničov – společenství mladých

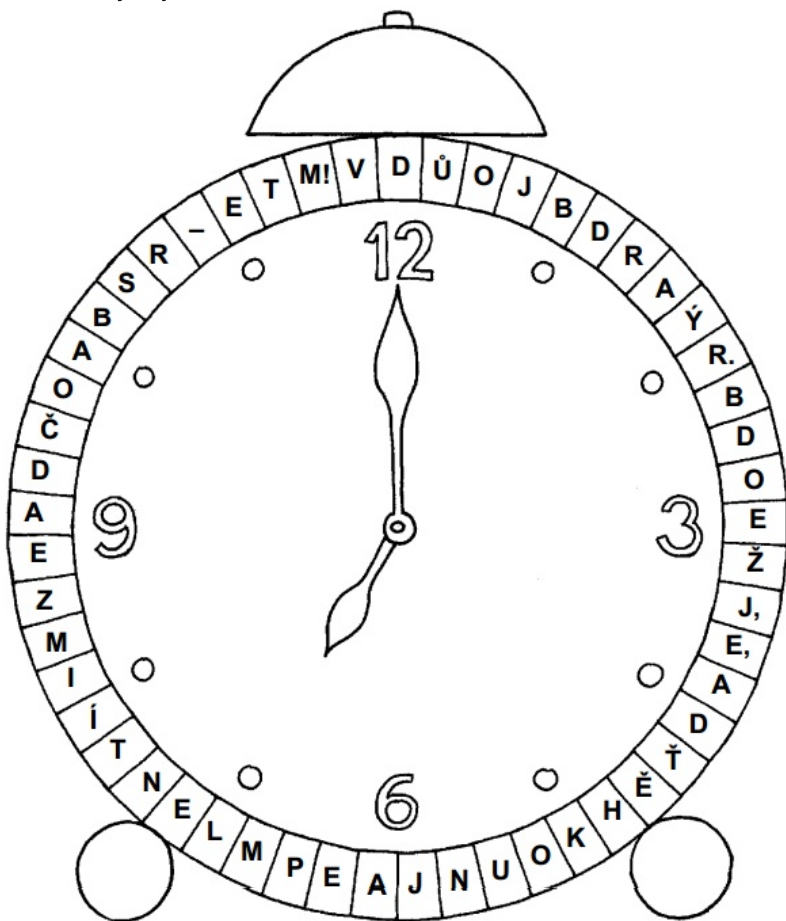

Pro děti

NOVÝ ROK

Stojíme na prahu nového roku. Co nám přinese? Nevíme. Víme však, že denně potřebujeme Boží pomoc.

Z tajenky vyluštíš modlitbu. Začni u písmene D nad velkou ručičkou. Postupuj dál ve směru hodinových ručiček. Zapisuj každé druhé písmeno ("ob jedno!). Když budeš mít všechna písmena zapsaná do tajenky, vznikne modlitba. Můžeš se ji modlit na začátku roku, ale i jindy.

Tajenka: _____

_____

Centrum pro rodinu děkanátu Šternberk pořádá...

Uničov:

- v pondělí 5.1. 2015 se uskuteční na faře v Uničově po večerní mši svaté **setkání seniorů na téma: Kdo zpívá, dvakrát se modlí**
- 1. a 3. středu v měsíci – tedy 7. a 21.1. 2015 **budou mít na faře v Uničově setkání maminky s dětmi** v době od 10.00 do 11.30 hod.
- v pondělí 19., 26. 1. 2015 bude probíhat vždy v době od 15.30 do 17.00 hod. **rukodělný kroužek dětí a maminek** na faře v Uničově

Medlov:

- v úterý 6. 1. 2015 se uskuteční v 19.30 hod. na faře v Medlově **Modlitby matek**
- ve středu 7. a 21. 1. 2015 proběhne **setkání maminek s dětmi** na faře v Medlově vždy od 9.30 do 11.00 hod.
- ve středu 14. a 28. 1. 2015 se na faře v Medlově sejdou **senioři nad tématem Kdo zpívá, dvakrát se modlí** v době od 9.30 do 11.00 hod.

Renoty:

- v sobotu 17. 1. 2015 ve 20.00 hod. bude u manželů Havlíčkových **setkání manželů**

Vtipy...

Tři si povídají o tom, co udělají s vánočními odměnami. První říká: „Pracuji v německé bance. Z vánočních odměn si koupím auto a za zbytek pojedu na dovolenou.“ Druhý povídá: „Pracuji v Daimler Chrysler. Za vánoční odměny si nechám vybudovat bazén a za zbytek pojedu na cestu kolem světa.“ Třetí praví: „Já pracuji na finančním úřadu a za vánoční odměny si koupím svetr.“ Ostatní se ho ptají: „A co zbytek?“ „Zbytek mi na něj přidají rodiče...“

Žáci po hodině náboženství přicházejí ke zpovědi. Přejde první a zašeptá knězi: "Zhřešil jsem, otče, hodil jsem žabku do rybníka." "Ale to není žádný hřích, synu, jdi v pokoji," konejší ho kněz. Přejde druhý a říká: "Musím se vyznat, že jsem hodil žabku do rybníka." "Buď dobré mysli, dítě", odpoví zpovědník, „to není hřích.“ Přejde třetí chlapec a pan farář se ho už předem ptá: "Také jsi hodil žabku do rybníka?" "Ne, otče. Já jsem Jiří Žabka."

Jednoměsíčník POKOJ VÁM! vydává Římskokatolická farnost Uničov. Neprodejné!
 Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Příspěvky posílat do 20. dne měsíce psanou formou,
 elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
 Redakční rada: P. Mgr. Svatopluk Pavlica, farář; Ing. Soňa Šlosarová; Ludmila Hájková
 Římskokatolická farnost Uničov, Kostelní nám. 153, 783 91 Uničov, tel. 585 054 500
 E-mail: faunicov@ado.cz, www.farnostunicov.cz